

Arrest

nr. 236 100 van 28 mei 2020
in de zaken RvV X en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 Nivelles

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift die X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2019 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 23 juli 2020 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2019 met refertenummer REGUL X (RvV X).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waarbij de beschikking van 27 februari 2020 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 maart 2019 en op 15 april 2019.

1.3. Op 20 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 juni 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijn te zijn van Arabische origine, geboren op 6 februari 1994 te Jabaliya, Gaza. U heeft altijd in de wijk al Salam in Jabaliya, aan de Israëlische grens, gewoond maar tijdens de oorlogen doken jullie steeds onder bij familieleden in Sheikh Radwan. Uw vader, geboren in Egypte, werkte als mulazim awal (eerste luitenant) bij de Palestijnse Autoriteit en beheerde daarnaast een fabriek van uw grootouders, maar hij overleed in 2003. U heeft twee broers en een zus. Uw broer K.(...) (CGVS X) was journalist en vluchtte in 2016 van Gaza naar België. Hij verkreeg in België de vluchtelingenstatus. Uw zus woont reeds vijf jaar in Canada. Uw broer T.(...) studeert farmacie in Gaza en werkte als vrijwillige fotojournalist. Ongeveer een jaar geleden kreeg hij een kogel in zijn been tijdens het rapporteren van één van de betogingen in het kader van de Terugkeermars, waarna hij stopte als fotograaf. U behaalde uw diploma van het secundair onderwijs in 2016 en werkte sindsdien als pittachef. U stopte zeven maanden voor uw definitief vertrek uit Gaza met uw werk.

Uw ouders zijn niet-praktiserende moslims. U gelooft wel in God maar volgt geen van de profeten. U kleedt zich westers en heeft tattoos. Gezien uw levensstijl werd u altijd scheef bekeken in de wijk en werden u beledigingen toegeworpen. Vanaf midden 2015 stelde u religieuze en politieke elementen ook openlijk in vraag op Facebook. Van midden 2016 tot midden 2017 publiceerde u ook kritische Facebookberichten over Hamas.

In de oorlog van 2009 en 2014 vuurde Hamas in de buurt van jullie woning raketten af richting Israël. Toen Israël als reactie raketten op Hamas afvuurde, raakte jullie huis daarbij steeds ernstig beschadigd. Op 15 mei 2016 merkten u, uw broer K.(...) en uw moeder op dat Hamasleden opnieuw in de buurt van jullie woning een lanceerplatform aan het opstellen waren. Jullie confronteerden hen waardoor een discussie ontstond. De Hamasleden werden agressief en sloegen jullie. Een week later werd K.(...) ontvoerd. Jullie vonden hem diezelfde dag nog terug in het ziekenhuis. Op 3 september 2016 verliet hij het land. Vier dagen na zijn ontvoering, op 19 mei 2016, ontving u een oproepingsbrief van het politiekantoor van Jabaliya. U bleef 48 uur lang aangehouden en werd ervan beschuldigd de religie van de verzetsstrijders te hebben beledigd. Na het ondertekenen van een belofte dit niet meer te doen, werd u vrijgelaten. Op 27 oktober 2017 werd u gearresteerd in Gaza stad omdat u samen met een meisje gezien werd. U werd gedurende enkele dagen vastgehouden en over uw vermoedelijke seksuele relaties met het meisje bevraagd. De politieagenten bekeken ook uw gsm waarop zij enkele chatberichten omtrent religie terugvonden, waarover u eveneens werd bevraagd. U werd vervolgens vrijgelaten en uw dossier werd overgemaakt aan het politiekantoor van Jabaliya. Een maand later werd u andermaal opgeroepen, ditmaal door het politiekantoor van Jabaliya. U werd gedurende een week vastgehouden. U werd ondervraagd over uw seksuele relaties met meisjes en voornamelijk over de inhoud van uw Facebookpagina en uw religieuze opvattingen. U werd ervan beschuldigd atheïst te zijn, hetgeen u ontkende. Tussen november 2017 en april 2018 werd u nog een viertal keer opgepakt. Steeds werd u ondervraagd over uw religie en ervan beschuldigd ongelovig te zijn en de westerse cultuur te importeren. Bij ongeveer vier van uw arrestaties werd er bemiddeld door M.(...) a.(...) S.(...), een verwant en vriend van de familie en tevens vicevoorzitter van de volksraad, waarna u werd vrijgelaten.

Eind januari 2018 werd u bedreigd door S.(...) A.(...) R.(...), een verwant van uw moeder en een lid van al Qassam, de militaire tak van Hamas, en al Dawah, de socio-economische tak van Hamas die religie dichter bij de mensen moet brengen. Hij hield u tegen op straat en stelde vast dat u, ondanks uw verschillende arrestaties, uw gedrag nog niet gewijzigd had. U werd erop gewezen dat zij u aldus wel

een lesje zouden leren. Na deze bedreiging ging u af en toe voor enkele dagen naar uw tante in Tal al Hawa om aan het zicht en de druk van de buurtbewoners te ontkomen. Op 30 april 2018, toen u onderweg was van een vriend naar huis, werd u onderschept door een wit busje. Enkele personen stapten uit, trokken een zak over uw hoofd en bonden uw handen op uw rug vast. U werd meegenomen in de auto en werd uiteindelijk op een onbekende plaats achtergelaten. Iemand lichtte u in dat u bij de inlichtingendienst van al Qassam was. Na 12 à 15 uur kwamen de mannen terug en dreigden zij in uw benen te schieten indien u niet zou bekennen atheïst te zijn en niet zou zeggen wie u aanmoedigde kritische berichten te verspreiden. U bleef een maand lang opgesloten, tot u uiteindelijk toegaf atheïst te zijn en beloofde te zullen terugkeren naar de islam. Rond 3 juni 2018 werd u vrijgelaten.

Op 16 juni 2018 verliet u de Gazastrook via de grenspost van Rafah. Nadat u tweemaal zonder succes de grenspost probeerde over te steken, lukte dat de derde keer wel, dit nadat u via iemand van de militaire inlichtingendienst kon omkopen om uw naam op de wachtlijst te registreren. U reisde vervolgens via Egypte en Turkije naar Griekenland. Vervolgens vloog u met een vals paspoort van Griekenland naar Nederland waarna u met de auto doorreisde naar België. U arriveerde in België op 26 augustus 2018 en diende op 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten voor: uw paspoort (d.d. 31/05/2018), uw identiteitskaart (d.d. 10/09/2013), twee oproepingsbrieven d.d. 08/11/2017 en 04/04/2018, een attest waaruit blijkt dat u van 1 november 2017 tot 1 april 2018 als cameraman werkte (d.d. 03/04/2019), een overlijdensakte van uw vader (d.d. 26/10/2011) en een DHL omslag (d.d. 08/04/2019). Verder legde u kopieën neer van uw geboorteakte (d.d. 25/06/2018) en van een attest van schade aan uw woning na de oorlog van 2009 (d.d. 10/03/2010).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de discussie met Hamasleden omtrent het lanceerplatform in 2016 niet overeenkomen met de verklaringen van uw broer K.(...) (CGVS X, zie notities persoonlijk onderhoud in blauwe map). U legde uit dat u, uw broer K.(...) en uw moeder samen naar de Hamasleden gingen om hen erop te wijzen dat wat zij deden jullie in gevaar bracht. Jullie raakten verward in een discussie waarna uw broer werd ontvoerd en u enkele dagen later werd opgeroepen door de politie (persoonlijk onderhoud d.d. 14/03/2019 (CGVS 1), p. 19). Uw broer K.(...) verklaarde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming echter dat hij samen met zijn moeder en broer T.(...) de Hamasleden ging confronteren. U hierop gewezen, bleef u erbij dat u en niet T.(...) daar was, dat T.(...) nog klein was en het huis niet uit mocht van uw moeder (CGVS 1, p. 19). Toch is het erg bevreemdend dat K.(...), de persoon die ontvoerd werd en het land ontvluchtte omwille van die discussie, zich op dit vlak zou vergissen. Wie van zijn broers aanwezig was tijdens de discussie, geslagen werd en later opgeroepen werd, is immers bezwaarlijk een detail te noemen. Dat dit om een onschuldige vergissing van uw broer zou gaan, is dan ook twijfelachtig. Ook andere elementen aangaande dit incident blijken niet overeen te komen. Zo verklaarde uw broer K.(...) dat hij door zijn moeder gewekt werd omdat zij lawaai hoorde en dacht dat er dieven in de tuin zaten (CGVS broer, p. 16). U gevraagd naar de manier waarop u ontdekte dat er iets aan de hand was in de tuin, zei u simpel en vaagweg dat jullie hen door het raam zagen (CGVS 1, p. 19). Verder vertelde u dat K.(...) het voortouw nam en de Hamasleden eerst aansprak (CGVS 1, p. 19). Volgens K.(...) was dat uw moeder (CGVS broer, p. 16). K.(...) verklaarde voorts dat Hamas T.(...) thuis kwam arresteren en hem 48 uur vasthield (CGVS broer, p. 17), terwijl u volgens uw verklaringen zelf werd opgeroepen, zich naar het politiekantoor begaf en vervolgens 48 uur vastgehouden werd. U zei niets over T.(...) (CGVS 1, p. 19).

Dat u tijdens de bewuste discussie aanwezig zou zijn geweest en bijgevolg in het vizier van Hamas zou zijn gekomen, valt gezien bovenstaande dan ook te betwijfelen.

Daarenboven verschilt de manier van aanpak tussen u en uw broer enorm. Terwijl uw broer ontvoerd werd en diezelfde dag nog in het ziekenhuis teruggevonden werd, zou u pas vier dagen later een oproeping van de politie ontvangen hebben. Na 48 uur werd u terug vrijgelaten, enkel en alleen nadat u beloofde het niet meer te zullen doen. U werd pas meer dan een jaar later opnieuw gearresteerd, en dit omwille van het samenzijn met een meisje. Er kan aldus besloten worden dat Hamas geenszins zwaar tilde aan uw rol in de discussie aangaande het lanceerplatform en dat u geenszins enige vrees dient te koesteren omwille van deze discussie.

Dat u alsnog een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Hamas zou kennen omwille van uw westerse levensstijl en uw kritische berichten op facebook, kon evenmin niet overtuigen.

Zo bent u wat betreft het posten van uw kritische berichten op Facebook vooreerst erg onduidelijk. Aanvankelijk verklaarde u midden 2017 gestopt te zijn met het uiten van uw mening op Facebook, hetgeen volgens u moet gesitueerd worden na de vijfde of zesde arrestatie (persoonlijk onderhoud d.d. 15/04/2019 (CGVS 2), p. 9). Later meende u dan weer dat u stopte met het posten van kritiek toen uw oom u beloofde uw reis naar het buitenland te regelen, hetgeen na de bedreiging door S.(...) A.(...) R.(...) was eind januari 2018 (CGVS 2, p. 10). U nogmaals gevraagd wanneer u stopte met het posten van kritische berichten, stelde u dan weer midden 2017, na uw derde arrestatie. Geen van deze verklaringen komt echter overeen met de door u geschetste tijdslijn aangaande de arrestaties. Volgens uw eerdere verklaringen was u midden 2017 immers nog maar éénmaal gearresteerd, en dit omwille van de discussie omtrent het lanceerplatform in mei 2016. De tweede tot achtste arrestatie vonden plaats na september 2017 (CGVS 2, p. 12). U hierop gewezen, herhaalde u enkel dat u vanaf midden 2017 en eind 2017 bijna niets meer op Facebook schreef. De veelvuldige arrestaties zouden aldus pas begonnen zijn op het moment dat u reeds gestopt was met het plaatsen van berichten / reacties op Facebook, hetgeen toch erg onlogisch lijkt. Wanneer u met deze bevinding werd geconfronteerd, voegde u toe dat u ook wel eens gearresteerd werd omdat u een foto van een meisje op Facebook had geplaatst en omdat u op een muur had geschreven: 'het recht gaat niet dood' (CGVS 2, p. 12-13). Dat u allesbehalve consistent bent over het plaatsen van kritische berichten op Facebook is weinig aannemelijk indien u effectief omwille van deze berichten talloze keren gearresteerd zou zijn geweest.

Dat u daarenboven steeds na enkele dagen werd vrijgelaten, terwijl u naar eigen zeggen de voorwaarden van uw vrijlating steeds verbrak, is voorts niet aannemelijk. U legde uit vaak niet langer dan vier dagen vastgehouden te worden aangezien Hamas bij langere vasthouding verplicht is u bij de rechtbank voor te leiden. Daarom verkoos Hamas u vrij te laten en u later terug op te pakken, zo legde u uit (CGVS 1, p. 22). Dit is echter een weinig logische redenering. Reeds tijdens de eerste arrestatie werd u ervan beschuldigd Hamas en de islam te beledigen, atheïst te zijn en westerse waarden te importeren (CGVS 1, p. 19). Zij hadden aldus voldoende reden om u langer vast te houden en te laten veroordelen, indien gewenst. U legde uit dat 'atheïsme' volgens de wet niet als misdadig wordt aanzien en u bijgevolg niet veroordeeld kon worden, dat enkel het beledigen van God tot een veroordeling zou leiden (CGVS 2, p. 6). Niet veel eerder stelde u nochtans dat u de religie wel degelijk had uitgescholden en dit tijdens uw derde arrestatie ook had bekend (CGVS 2, p. 6). Hoe dan ook blijkt uit alles dat Hamas doet wat zij wil en zich niet aan regels of wetten hoeft te houden. U gaf immers zelf ook aan dat er geen wet is in Gaza en Hamas niet op wettelijke manier handelt (CGVS 2, p. 7). U geconfronteerd met het feit dat u de voorwaarden van uw vrijlating - i.c. u moest de voorschriften van de islam volgen, geen kritiek meer verspreiden - keer op keer schond en Hamas aldus voldoende redenen had om u te veroordelen, beweerde u dan weer dat Hamas u niet veroordeelde omdat zij u in geval van veroordeling, en nadat u uw straf zou hebben uitgezeten, niet meer zouden kunnen opsluiten. Dat Hamas u niet veroordeelde omdat zij u na uw straf niet meer zouden kunnen oppakken, slaat echter op niets. Dat u keer op keer na korte tijd werd vrijgelaten en nooit werd veroordeeld, toont duidelijk aan dat u geenszins een ernstige vervolging door Hamas hoeft te vrezen.

Uw verklaringen aangaande uw oproepingsbrieven zijn voorts bedenkelijk. Ten eerste legde u de oproepingsbrieven pas voor tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud. Nochtans lagen de brieven gewoon thuis in Gaza en had u die dan ook reeds eerder kunnen voorleggen (CGVS 1, p. 24). Ten tweede legde u slechts twee oproepingsbrieven voor. U diende de brieven echter nooit af te geven wanneer u zich ging aanmelden in het politiekantoor en had bijgevolg nog alle brieven thuis liggen (CGVS 2, p. 3). Dat u slechts twee van de zeven à acht exemplaren vanuit Gaza laat opsturen terwijl het belang van documenten meermaals werd benadrukt gedurende de persoonlijke onderhouds (CGVS 1,

p. 2 en 24, CGVS 2, p. 3), is dan ook zeer opmerkelijk. Daarenboven had uw broer, die reeds de Belgische asielprocedure heeft doorlopen en aldus op de hoogte is van het belang van documenten, u alles uitgelegd en aan uw moeder verteld welke documenten zij voor u in orde moest brengen, waaronder uw geboorteakte (CGVS 1, p. 7). Dat ook hij aldus niet zou hebben aangedrongen op het opsturen van alle oproepingsbrieven, en dit van bij aanvang van uw asielprocedure, is niet aannemelijk. Er werd u na het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd zo snel mogelijk foto's van de overige oproepingsbrieven aan het Commissariaat-generaal te bezorgen (CGVS 2, p. 3). Tot op heden gaf u hieraan geen gehoor. Tot slot dateren de oproepingsbrieven van 8 november 2017 en 4 april 2018. Echter, net over de periode van november 2017 tot april 2018 bleef u erg vaag en kon u de precieze data, omstandigheden en zelfs duur van uw arrestaties niet benoemen (CGVS 1, p. 22). Er kan desgevallend aan de authenticiteit van de oproepingsbrieven worden getwijfeld. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk uw vage en inconsistente verklaringen ondersteunen.

Wat betreft uw ontvoering dient te worden besloten dat deze ongeloofwaardig is. Ten eerste heeft u nagelaten over uw ontvoering te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U heeft het daar gehad over zeven à acht aanhoudingen en over een bedreiging door S.(...) A.(...) R.(...) omdat u onder meer niet bad, niet naar de moskee ging en tatoos had (CGVS vragenlijst, vraag 1 en 5). Dat u over een ontvoering, die een maand lang zou hebben geduurd, niets zou vermelden wanneer u wordt gevraagd naar de redenen waarom u Gaza verliet, terwijl dit nochtans uw directe vluchtaanleiding is (CGVS 1, p. 22), is geenszins aannemelijk. Bovendien werd u gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, waarop u neen antwoordde (CGVS vragenlijst, vraag 8). Op het CGVS werd u overigens gevraagd of u alle hoofdredenen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Gaza had kunnen aangeven op de DVZ, of uw verklaringen aan u werden voorgelezen en of u de tolk toen goed had begrepen. U antwoordde steeds bevestigend (CGVS 1, p. 3). U hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat men u op de DVZ vroeg het kort te houden en dat u alle details op het CGVS zou mogen vertellen (CGVS 1, p. 23). Een ontvoering van een maand kan echter bezwaarlijk als detail worden beschouwd en uw nalatigheid deze ingrijpende gebeurtenis spontaan bij aanvang van uw asielprocedure te vermelden zet uw geloofwaardigheid eens te meer op de helling.

Daarnaast legt u allesbehalve consistente verklaringen af aangaande de ontvoering. Bij aankomst op de plaats van vasthouding werd u van uw blinddoek en handboeien ontdaan en zeiden de mannen dat u bij de inlichtingendienst van al Qassam was, zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 23). Echter, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beperkte u zich tot het stellen dat ongekende gewapende mannen u hebben ontvoerd en dat zij nooit hebben gezegd tot welke instantie zij behoorden (CGVS 2, p. 10-11). Het busje waarmee u ontvoerd werd, zou wel een overheidsnummerplaat gehad hebben (CGVS 2, p. 11). In het eerste onderhoud verklaarde u dan weer dat het busje geen nummerplaat had (CGVS 1, p. 23). Verder verklaarde u dat de ontvoerders 12 à 15 uur na uw aankomst met u kwamen praten en ermee dreigden u in uw been te schieten indien u niet zou terugkeren naar 'het juiste pad'. 's Avonds kwamen zij terug (CGVS 1, p. 23). Volgens uw verklaringen in het tweede onderhoud echter, zou u tijdens de eerste week van uw gevangenschap niemand gezien hebben (CGVS 2, p. 11). Uiteraard doen bovenstaande tegenstrijdigheden de wenkbrauwen fronsen.

Daarenboven is uw beweerde timing minstens opmerkelijk. Terwijl u van 30 april tot 3 juni 2018 ontvoerd zou zijn, werd uw paspoort afgeleverd op 31 mei 2018. Dat uw paspoort klaar was voor afhaling precies op het moment dat u vrijkwam, lijkt bijzonder toevallig. U bent bovendien niet rechtlijnig wat betreft de aanvraag van uw paspoort. Aanvankelijk stelde u uw paspoort in maand 4 of 5 te hebben aangevraagd - hetgeen zou betekenen dat u dit document tijdens uw ontvoering aanvroeg - en anderhalve maand op het document te hebben moeten wachten (CGVS 1, p. 5-6). Later stelde u dat u vier maanden op uw paspoort heeft moeten wachten (CGVS 2, p. 4).

U stelde zich, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, niet te zullen kunnen weerhouden van het uiten van kritiek omdat Hamas uw familie en vrienden kwaad doet (CGVS 2, p. 16). U kon het CGVS hiervan echter niet overtuigen. Nadat u midden 2017 gestopt bent met uw kritische Facebookberichten, bent u ook in België nooit herbegonnen. Hamas doet u immers op dit moment geen kwaad, u bent veilig en kan niet blijven schrijven en schrijven en schrijven (CGVS 2, p. 13). Opnieuw is dit geen logische redenering en getuigt dit op zijn minst van zeer weinig engagement. Immers, als u de wereld wilt laten zien waar Hamas mee bezig is, dan kunt u dit nu immers ten volle en zonder beperkingen doen vanuit België, waar u veilig bent. Uw vrienden en familie bevinden zich bovendien nog steeds in Gaza waar zij onder het bewind van Hamas staan. U zou derhalve ook nu hun situatie kunnen aankaarten. Dat u enkel over Hamas zou schrijven wanneer u in Gaza bent, waar u grote veiligheidsrisico's zou lopen, is niet geloofwaardig.

Gezien het geheel aan bovenstaande elementen moet worden geconcludeerd dat u het CGVS niet kon overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, konden bovenstaande argumentatie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, de overlijdensakte van uw vader en uw geboorteakte betreffen immers enkel uw identiteit, herkomst en familiale situatie. Het attest in verband met de schade die uw woning opliep in de oorlog van 2009 heeft voorts geen verband met uw asielmotieven. Dat uw woning schade zou hebben opgelopen tijdens een van de oorlogen, wordt overigens niet betwist door het CGVS. U legde tijdens het tweede onderhoud voorts een attest neer waarin te lezen staat dat u als assistent-cameraman heeft gewerkt. Eerst en vooral is het vreemd dat u dit werk nooit eerder heeft vernoemd. Noch wanneer u naar uw werk werd gevraagd (CGVS 1, p. 15), noch wanneer u naar uw vrije tijd werd gevraagd (CGVS 1, p. 17), vermeldde u nimmer als vrijwillige cameraman te hebben gewerkt. U nam evenwel de tijd om te vertellen dat uw beide broers als fotografen/journalisten hebben gewerkt. Het is dan ook niet aannemelijk dat u dit over uzelf niet zou aangeven. Hoe dan ook, u over uw camerawerk gevraagd, bleek u zelfs niet te weten voor welk bedrijf/agentschap u zou hebben gewerkt of voor welk mediakanaal u beelden maakte. U wist enkel dat zij een website hebben. Wat de naam van deze website was, wist u dan weer niet (CGVS 2, p. 4). Dat u als vrijwillig cameraman/fotograaf zou hebben gewerkt, valt dan ook ten zeerste te betwijfelen. Hoe dan ook houdt uw vermeend werk als cameraman geen verband met uw asielmotieven. Ook de voorgelegde DHL omslag houdt geen verband met de inhoud van uw asielmotieven.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw**

levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo heeft u zich in het verleden allereerst nooit in een dergelijk precaire situatie bevonden. Uw vader werkte als advocaat en mulazim awal voor de Palestijnse Autoriteiten en beheerde daarnaast de fabriek van uw grootouders. Ook na zijn dood in 2003 hadden jullie een goed bestaan. Uw moeder had geld van haar vader geërfd wat voldoende was om van te leven tot u, uw broers en zus groot waren. Daarnaast kreeg uw moeder een weduwepensioen, waarvan zij 50.000 dinar investeerde in een bedrijf. Zij ontvangt daarvan een maandelijks inkomen van 300 dollar. Na afloop van het investeringscontract zal uw moeder de geïnvesteerde 50.000 dinar terugkrijgen. Ook uw oom langs vaderszijde T.(...), een dokter zonder kinderen, helpt jullie op financieel vlak (CGVS 1, p. 10-11). Sinds uw zus in Canada woont, stuurt ook zij financiële hulp naar uw moeder. U beschikte voorts over een degelijke woning voor u Gaza verliet. Zo woonde u samen met uw moeder en broer T.(...) in het ouderlijke huis, eigendom van de familie. Hoewel het huis in 2009 ernstig werd beschadigd, is het nu in goede staat. Een deel van de herstellingen werden vergoed, een ander deel betaalden jullie zelf (CGVS 1, p. 9). In de oorlog van 2014 werden de deuren en ramen beschadigd, maar die konden jullie met eigen financiële middelen herstellen (CGVS 1, p. 10). Uw moeder beschikt bovendien over een batterij om de momenten zonder elektriciteit deels te overbruggen (CGVS 1, p. 12). Gezien de goede financiële situatie van uw familie, hun stabiele huisvesting en uw goede relatie met hen (CGVS 1, p. 12), kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u, in geval van terugkeer naar Gaza, op de steun van een familiaal netwerk zou kunnen rekenen. Bovendien heeft u in het verleden een uitgebreide werkervaring opgedaan en kan worden verwacht dat u ook in de toekomst in staat zal zijn een inkomen te genereren (CGVS 1, p. 15). Gezien voorgaande, kan worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza niet zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan

de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Uw woning bevindt zich in de grensstreek van Jabaliya en liep in 2009 en in 2014 schade op tijdens de oorlogen tussen Israël en Hamas. De subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) Vw. kan slechts worden toegekend wanneer er sprake is van een gewapend conflict, en enkel voor zover dit conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Momenteel kan men echter niet spreken van het bestaan van een gewapend conflict in uw regio. Gezien bovendien het Israëlische leger de inwoners van de regio's die zullen worden getroffen, waarschuwt en gezien u en uw gezin in het verleden steeds bij familieleden in Sheikh Radwan terecht kon, kan worden verondersteld dat u ook in de toekomst veiliger oorden kunt opzoeken wanneer nodig. Voorts woonde u enkele weken in het huis van uw tante in Tel al Hawa, gelegen in het zuiden van Gaza, tussen de zee en de universiteit al Azhar. Uw tante woont daar niet, waardoor u dit huis vrij kon gebruiken (CGVS 1, p. 16). U beschikt aldus over de mogelijkheid om zich aan het eventuele geweld in uw regio van herkomst te onttrekken door zich elders in de Gazastrook te vestigen. Verwijzend naar de bespreking van uw socio-economische situatie (zie supra) kan tevens worden aangenomen dat u over de financiële middelen beschikt om een nieuwe woonplaats verder van de grens aan te schaffen of te huren.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van

gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. X).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd

door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het dossier bevat. Dat uw broer K.(...) (CGVS X) de vluchtelingenstatus werd toegekend, heeft daarom geen invloed op de beslissing in uw asiëldossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. RvV X en nr. RvV X van rechtswege gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 14 mei heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Verzoekschrift

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2, §4, en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, volhardt verzoeker in zijn asielmotieven, namelijk dat hij problemen heeft gekend met Hamas omwille van de problemen van zijn broer K., die journalist was en die in België als vluchteling werd erkend, omwille van de activiteiten van zijn vader als 'Mulazim Awal' bij de Palestijnse autoriteiten, omwille van zijn levensstijl alsook ook omwille van zijn kritische Facebookberichten over Hamas. Verzoeker meent dat hij dus heeft aangetoond dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het is duidelijk dat hij geen bescherming kan krijgen in Gaza omdat de macht behoort tot Hamas, aldus verzoeker, die daarnaast wijst op de slechte leefomstandigheden in Gaza. Gelet op zijn problemen met Hamas en zijn vrees voor zijn leven en voor

zijn integriteit in geval van terugkeer naar Gaza, meent verzoeker dat hij als vluchteling moet worden erkend. Hij wijst erop dat ook zijn broer als vluchteling werd erkend een haalt het principe van de familiale eenheid aan.

Daarnaast voert verzoeker aan dat de mogelijkheid van een terugkeer naar Gaza niet zo gemakkelijk is maar afhankelijk is van de opening van de grensovergang te Rafah, van de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai en van de veiligheidssituatie tussen Hamas en Fatah. Er bestaat volgens verzoeker derhalve voor hem geen zekere mogelijkheid van terugkeer in Gaza.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en poneert hij dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar de Gazastrook terug te keren.

3.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

4. Nieuwe elementen

4.1. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019.

4.2. Op 12 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020.

4.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een aantal nieuwe elementen: verschillende *posts* op Facebook waar verzoeker duidelijk zijn mening uit tegen de overheden van Hamas (stuk 1 en 6 zonder vertaling); 3 recente convocaties voor zijn moeder en broer T. (stukken 2 tot 5 zonder vertaling); teruggevonden convocaties tussen november 2017 en maart 2018 (stukken 6 tem 11); stuk 12 artikel met vrije vertaling; stuk 13 en 14 artikel over de veiligheidssituatie.

5. Voorafgaande opmerkingen

5.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Verzoeker laat na te concretiseren in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het eerste middel niet in aanmerking genomen.

5.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

6. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. De motieven van de bestreden beslissing

7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees omwille van de discussie met Hamasleden omtrent een lanceerplatform in 2016 en hij er evenmin in slaagt te overtuigen dat hij alsnog een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Hamas zou kennen omwille van zijn westerse levensstijl en zijn kritische berichten op Facebook, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, (ii) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend, (iii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete

elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (iv) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, en hij geen persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon daar zijn woning zich weliswaar bevindt in de grensstreek van Jabaliya en in 2009 en 2014 schade opliep tijdens de oorlogen tussen Israël en Hamas doch (a) men momenteel niet kan spreken van het bestaan van een gewapend conflict in zijn regio, (b) gezien het Israëlsche leger bovendien de inwoners van de regio's die zullen worden getroffen waarschuwt en gezien hij en zijn gezin in het verleden steeds bij familieleden in Sheikh Radwas terecht kon, kan worden verondersteld dat hij ook in de toekomst veiliger oorden kan opzoeken wanneer nodig, (c) hij voorts enkele weken in het huis van zijn tante in Tel al Hawa, gelegen in het zuiden van Gaza, woonde en hij dus beschikt over de mogelijkheid om zich aan het eventuele geweld in zijn regio van herkomst te onttrekken door zich elders in de Gazastrook te vestigen en (d) gelet op zijn socio-economische situatie tevens kan worden aangenomen dat hij over de financiële middelen beschikt om een nieuwe woonplaats verder van de grens aan te schaffen of te huren, (v) niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en hij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat en (vi) het feit dat zijn broer K. de vluchtelingenstatus werd toegekend geen invloed heeft op de beslissing in zijn asiëldossier

daar iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het dossier bevat.

7.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 juni 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn paspoort, identiteitskaart en een kopie van zijn geboorteakte heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 14 maart 2019, p. 8). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om

internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

8.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van

deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

8.3. Beoordeling

8.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (1) zijn verklaringen aangaande de discussie met Hamasleden omtrent het lanceerplatform in 2016 niet overeenkomen met de verklaringen van zijn broer K. en dan ook te betwijfelen valt dat hij tijdens de bewuste discussie aanwezig zou zijn geweest en bijgevolg in het vizier van Hamas zou zijn gekomen, (2) de manier van aanpak tussen hem en zijn broer enorm verschilt, terwijl zijn broer ontvoerd werd en diezelfde dag nog in het ziekenhuis teruggevonden werd, zou verzoeker pas vier dagen later een oproeping van de politie ontvangen hebben en zou hij bovendien na 48 uur terug vrijgelaten zijn, enkel en alleen nadat hij beloofde het niet meer te zullen doen, verzoeker bovendien pas meer dan een jaar later opnieuw gearresteerd werd, dit omwille van het samenzijn met een meisje, zodat aldus kan besloten worden dat Hamas geenszins zwaar tilde aan zijn rol in de discussie aangaande het lanceerplatform en dat hij geenszins een vrees dient te koesteren omwille van deze discussie en (3) het evenmin kan overtuigen dat hij alsnog een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Hamas zou kennen omwille van zijn westerse levensstijl en zijn kritische berichten op Facebook daar (a) hij erg onduidelijk en allesbehalve consistent is over het plaatsen van kritische berichten op Facebook en de veelvuldige arrestaties omwille van deze berichten, (b) het niet aannemelijk is dat hij steeds na enkele dagen werd vrijgelaten terwijl hij naar eigen zeggen de voorwaarden van zijn vrijlating, *i.c.* hij moest de voorschriften van de islam volgen en geen kritiek meer verspreiden, keer op keer schond, en het feit dat hij keer op keer na korte tijd werd vrijgelaten en nooit werd veroordeeld duidelijk aantoonde dat hij geenszins een ernstige vervolging door Hamas hoeft te vrezen, (c) zijn verklaringen aangaande zijn oproepingsbrieven bedenkelijk zijn, hij pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud slechts twee van de zeven à acht oproepingsbrieven voorlegde, terwijl alle brieven nochtans gewoon thuis in Gaza lagen, hem na het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd om zo snel mogelijk foto's van de overige oproepingsbrieven aan het Commissariaat-generaal te bezorgen maar hij hieraan geen gehoor gaf, en de oproepingsbrieven dateren van 8 november 2017 en 4 april 2018 doch hij net over deze periode erg vaag bleef en hij de precieze data, omstandigheden en zelfs duur van zijn arrestaties niet kan benoemen, (d) geen geloof kan worden gehecht aan zijn ontvoering daar (i) hij heeft nagelaten over zijn ontvoering te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl dit nochtans zijn directe vluchtaanleiding is, (ii) hij allesbehalve consistente verklaringen aflegt aangaande de ontvoering en (iii) de beweerde timing minstens opmerkelijk is daar het wel bijzonder toevallig lijkt dat zijn paspoort klaar was voor afhaling precies op het moment dat hij vrijkwam en hij bovendien niet rechtlijnig is wat betreft de aanvraag van zijn paspoort en (e) het evenmin kan overtuigen dat hij zich in geval van terugkeer naar de Gazastrook niet zal kunnen weerhouden van het uiten van kritiek aangezien hij, nadat hij midden 2017 gestopt is met zijn kritische Facebookberichten, ook nooit is herbegonnen in België, waar hij veilig is en van waaruit hij dus ten volle en zonder beperkingen aan de wereld kon laten zien waar Hamas mee bezig is, en het dan ook niet geloofwaardig is dat hij enkel over Hamas zou schrijven wanneer hij in Gaza is, waar hij grote veiligheidsrisico's zou lopen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas, en het bekritisieren en tegenspreken van de

gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen weliswaar aanhaalde dat zijn broer K. werkte als journalist en in België als vluchteling werd erkend, alsook dat zijn vader werkte als muzalim awal bij de Palestijnse Autoriteit, doch hij op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van problemen die hij omwille van het werk van zijn broer of van zijn vader zou hebben gekend, zoals hij thans in het verzoekschrift poogt te laten uitschijnen. Verzoeker beweerde enkel problemen te hebben gekend met Hamas omwille van zijn levensstijl en omwille van zijn kritische Facebookberichten over Hamas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan aan deze voorgehouden problemen echter niet het minste geloof worden gehecht. In zoverre verzoeker herhaalt dat hij zich westers kleedt en tattoos heeft en dat hij omwille van zijn levensstijl altijd scheef bekeken werd in de wijk en hem beledigingen werden toegeworpen, wijst de Raad erop dat dit bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig kan worden geacht om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker gaat er in deze bovendien aan voorbij dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen en uiterlijk een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat dit *in casu* het geval is. Verzoeker toont immers op geen enkele manier aan dat zijn keuze van kledij en kapsel deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn religieuze dan wel politieke overtuiging, zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Betreffende de aanvullende nota en de stukken neergelegd ter terechtzitting dient het volgende te worden gesteld: de stukken 1 tot en met 11 zijn niet vertaald en gesteld in een andere taal dan de taal van de rechtspleging. Stuk 12 en 13 werden gesteld in een andere taal dan de taal van de rechtspleging met een "vrije vertaling". Deze documenten zijn in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld en niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Bij gebrek aan een voor eensluidende verklaarde vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde "*documenten*" dan ook niet in overweging te nemen. Stuk 13 en 14 betreffen de algemene veiligheidssituatie en de problemen in Gaza die geen betrekking hebben op verzoeker.

Waar verzoeker in de aanvullende nota nog stelt, onder verwijzing naar zijn profiel en het profiel van zijn familie, die momenteel nog ondervraagd worden door de overheid, en de algemene situatie in Gaza voor mensen die hun mening uiten op sociale media, dat er bewezen werd dat hij een risico loopt op, vervolgingen kan hij niet worden gevolgd gelet op de voorgaande vaststellingen.

Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met Hamas wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

8.3.2. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas, is ook de stelling in het verzoekschrift dat hij geen bescherming kan krijgen in Gaza omdat de macht behoort tot Hamas *in casu* niet dienstig.

8.3.3. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat zijn broer in België als vluchteling werd erkend en hij wijst op het 'principe van de familiale eenheid', benadrukt de Raad vooreerst dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en op eigen merites, aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Het loutere feit dat zijn broer als vluchteling werd erkend, is op zich geen bewijs van verzoekers hoedanigheid van vluchteling en kan dan ook niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. De Raad wijst er te dezen op dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt toegelicht dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker aanwezig was tijdens de discussie met Hamasleden omtrent het lanceerplatform dat zij in 2016 wensten op te zetten, en dat indien verzoeker hier toch bij betrokken zou zijn geweest, dient te worden vastgesteld dat hem een geheel verschillende behandeling te beurt viel dan zijn broer, waaruit kan worden besloten dat Hamas geenszins zwaar leek te tillen aan zijn rol in deze discussie, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers broer werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet bovendien niets af aan de appreciatie van verzoekers asielmotieven, die ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van zijn broer teneinde in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Dit klemmt des te meer nu nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij in Gaza problemen zou hebben gekend omwille van zijn broer of diens activiteiten als journalist. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot hem moet worden uitgebreid.

8.3.4. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift nog wijst op de slechte leefomstandigheden in Gaza, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

9.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

9.2.1.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

9.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *"Zo heeft u zich in het verleden allereerst nooit in een dergelijk precare situatie bevonden. Uw vader werkte als advocaat en mulazim awal voor de Palestijnse Autoriteiten en beheerde daarnaast de fabriek van uw grootouders. Ook na zijn dood in 2003 hadden jullie een goed bestaan. Uw moeder had geld van haar vader geërfd wat voldoende was om van te leven tot u, uw broers en zus groot waren. Daarnaast kreeg uw moeder een weduwepensioen, waarvan zij 50.000 dinar investeerde in een bedrijf. Zij ontvangt daarvan een maandelijks inkomen van 300 dollar. Na afloop van het investeringscontract zal uw moeder de geïnvesteerde 50.000 dinar terugkrijgen. Ook uw oom langs vaderszijde T.(...), een dokter zonder kinderen, helpt jullie op financieel vlak (CGVS 1, p. 10-11). Sinds uw zus in Canada woont, stuurt ook zij financiële hulp naar uw moeder. U beschikte voorts over een degelijke woning voor*

u Gaza verliet. Zo woonde u samen met uw moeder en broer T.(...) in het ouderlijke huis, eigendom van de familie. Hoewel het huis in 2009 ernstig werd beschadigd, is het nu in goede staat. Een deel van de herstellingen werden vergoed, een ander deel betaalden jullie zelf (CGVS 1, p. 9). In de oorlog van 2014 werden de deuren en ramen beschadigd, maar die konden jullie met eigen financiële middelen herstellen (CGVS 1, p. 10). Uw moeder beschikt bovendien over een batterij om de momenten zonder elektriciteit deels te overbruggen (CGVS 1, p. 12). Gezien de goede financiële situatie van uw familie, hun stabiele huisvesting en uw goede relatie met hen (CGVS 1, p. 12), kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u, in geval van terugkeer naar Gaza, op de steun van een familiaal netwerk zou kunnen rekenen. Bovendien heeft u in het verleden een uitgebreide werkervaring opgedaan en kan worden verwacht dat u ook in de toekomst in staat zal zijn een inkomen te genereren (CGVS 1, p. 15). Gezien voorgaande, kan worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar Gaza niet zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.” Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

8.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 25 maart 2019 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een paspoort, geldig tot

30 mei 2023. Hij is aldus in het bezit van de nodige documenten om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensive Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op

de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, de stelling dat de mogelijkheid tot terugkeer onder meer afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai is niet van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals verzoeker suggereert, is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen

was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Cairo. Vanuit Cairo reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Het neerleggen van artikels van algemene aard (Amnesty International) wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen.

9.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

9.2.2.1. Beoordeling

9.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

9.2.2.3. Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019, de COI Focus “Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas

een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "per vergissing" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en

Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de

organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëliisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre hij aanhaalt dat hij altijd in Jabaliya, aan de Israëlische grens heeft gewoond, dient vastgesteld te worden dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie nog steeds woonachtig is in hetzelfde huis en, ondanks de door hem geschetste situatie (zijn huis liep in 2009 en 2014 schade op tijdens de oorlogen tussen Israël en Hamas), geen aanstalten maakt om dit huis te verlaten, noch op zoek is gegaan naar een andere plaats in Gaza om zich te vestigen. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat de financiële situatie van hem en zijn familie in de Gazastrook meer dan behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context zodat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen waarom hij niet in staat zou om huisvesting op een andere plaats binnen Gaza, verder van de grens, te zoeken. Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn gezin in het verleden steeds bij familieleden in Sheikh Radwan terecht konden zodat kan worden verondersteld dat zij indien nodig ook in de toekomst veiliger oorden kunnen opzoeken.

wanneer zij opnieuw het risico zouden lopen getroffen te worden door het geweld dat plaatsvindt in de grensstreek van Jabaliya. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij enkele weken in het huis van zijn tante in Tel al Hawa, gelegen in het zuiden van Gaza, tussen de zee en de universiteit al Azhar, heeft gewoond. Zijn tante woont daar niet, waardoor verzoeker dit huis vrij kon gebruiken (administratief dossier, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 14 maart 2019, p. 16). Gelet op het voorgaande en zijn socio-economische situatie indachtig, stelt de Raad dan ook vast dat verzoeker aldus beschikt over de mogelijkheid om zich aan het eventuele geweld in zijn regio van herkomst te onttrekken door zich elders in de Gazastrook te vestigen.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker legt geen informatie neer die de voorgaande vaststellingen kunnen weerleggen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

12. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep in de zaak met rolnummer RvV X ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De kosten van het beroep in de zaak met rolnummer RvV X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 4

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 5

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS